

ΚΑΡ
889.59

ΣΤΕΡΓΙΟΓΙΑΝΝΗ

Ο ΘΡΗΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ
ΓΙΑ ΤΟ
ΝΙΚΟ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 1957

889.59
ΚΑΡ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

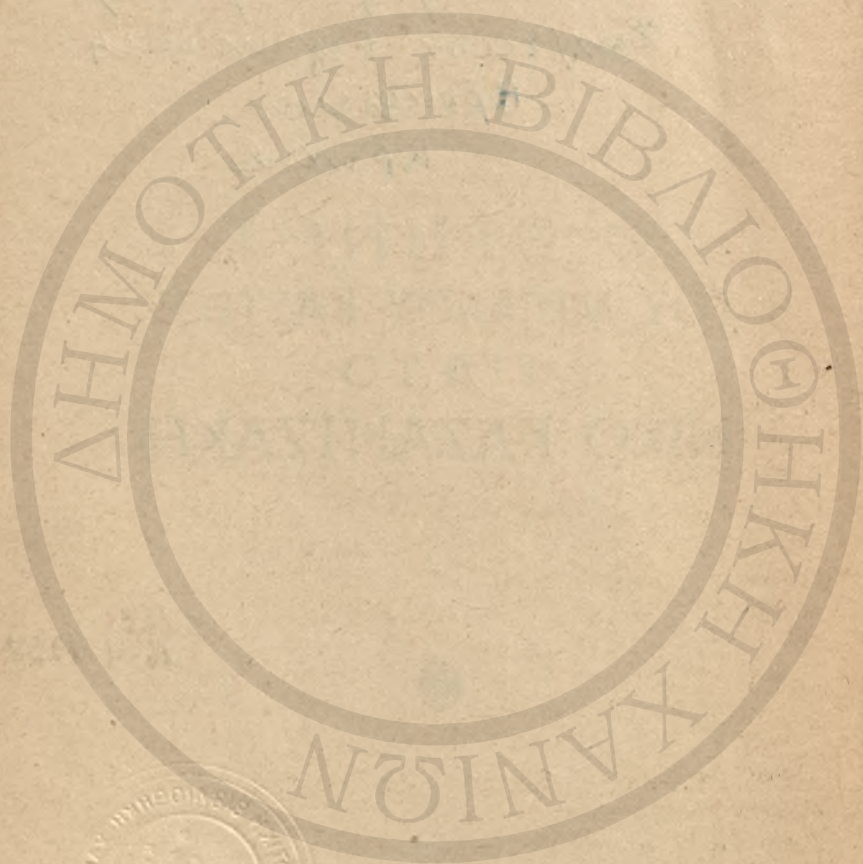
ΣΤΕΡΓΙΟΓΙΑΝΝΗ

Κωνσταντίνος Στεργ. Κορωναίου
Σοφ/κίου Ρεθύμνης
Ηρακλείου
Κρήτης

Ο ΘΡΗΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ
ΓΙΑ ΤΟ
ΝΙΚΟ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΔΗΜ. ΤΕΚΝ. ΒΙΒΛ. ΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
ΑΠ. ΔΕΦ. 5163
Χρον. Εισαγ. 16.4.1958
Είδος: Φωτ. βιβλ.
Δελ. 809.59 / ΚΑΡ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ 1957

Σκέψη μου σύ και λογισμέ, ἔβγα στὰ σκαλοπάθια
και κάμε σωλατσάρισμα, στῇ ΚΡΗΤΗΣ τὰ παλάθια.
Πέφε τὰ μάθια τῇ ψυχῇ, ψηλά στὸν Ψειλορείτη
και πὲς τὼς νὰ ξανοίξουνε, γιὰ ἔντα στενάζη ἡ ΚΡΗΤΗ;
Γιὰ ἔντα μουγκρίζ᾽ ἡ θάλασσα, γιὰ ἔντα σφυρίζ᾽ ἄέρας;
ἦντά νε τὸ παράπονο ἐτούτησες τῇ μέρας;
Και ξημερώνει ἐτσὰ μουντή. βαριά συνεφιασμένη
κι' ἀργεῖ ὁ ἥλιος νὰ φανῇ τᾶχα τί ν' ἀνημένη;
Γιὰ ἔντα θρηνοῦνε τὰ δουνά, τὰ νέφη χ-μηλώνουν
στράφτει βροντᾶ, ὁ οὐρανός, και τὰ στοιχειὰ μαλλώνουν;
Κατσιφαργιάζ᾽ ἡ Σέλενα, ἡ Δίχτη καταχνιάζει
μπρουσκώνει ὁ Γιούχτας δυνατά, ὁ Κόφινας γρινιάζει.
Ἀχλοδοοῦνε τὰ Χανιά, τὸ Ρέθεμνος δακρύζει
ἡ Στεία, κι' Γεράπετρα θλιμμένη μурμουριζει.
Γροικ ὥστὸ Κάστρο σύθρηνο, γλάκκα νὰ δῆς ψυχὴ μου
και λέγε μου ὅτι θωρεῖς νὰ γράφω στὸ χαρτί μου
Γροίκα στὰ μοιρολόγια ντου, ἦντα θ' ἀναθηδάνη
νὰ τῶαγκρουνοξεσκίζετε ἔντα ν' ἀπου τὸ κάνη.

Μ. ΚΑΣΤΡΟ

Ὅφου! Ἀντάρα και κακό, ποῦρθε στὴ κεφαλὴ μου
νὰ καρτερῶ νὰ δῶ νεκρὸ τὸ πλιά κηλὸ παιδί μου.
Κεῖνο ποῦ μὲ τραγούδηξε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
και ξάπλωσε και ἤδειξε τὴ δόξα και τὸ φῶς μου.
Ὅφου! Και πῶς θὰ σὲ δεχτῶ, παιδί μου ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ
ἀπὸ τὸ κάθια μου στενό, τόκκνες τραγουδάκι.

Πῶς νὰ σὲ θάλω δὲ νεκρὸ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου
 ἀπὸ ἐσὺ ζωντάνεψε· ὅλα τὰ ὄνειρά μου.
 Τὴν κάθα μου ἀναπνοή, τὸ κάθα σκίρτημά μου
 ἐνιωθες καὶ μετὰφραζες, τὴν κάθα πεθιμνιά μου.
 Πρωτοπαλλήκαρο ἐσὺ! καὶ πρῶτος μὲ, στοὶ πρῶτους
 καθηγητῆς καὶ διάβαζες ὅλης τῇ γῆς τὸ ἄνθρώπου.
 Μεγάλος! Ἡρώας ἐσὺ! ἔπερνες τὸ Ἡρώες σου
 μικροὺς καὶ τοὶ μεγάλωνες μὲ τὸ ἔγνοιες τοὶ δικές σου.
 Ἐπέρεις τὸ Μεϊντάνι μου, καὶ τόκωνες Παρισι
 καὶ Παρθενώνα ἔκανες κάθα παλιά μου θρύση.
 Πάντα πολέμους στὴ ζωή, ἔκανες καὶ νικησοὺς
 σοφός! μὰ πάντα μάθησι νὰ πέρνης πεθυμοῦσες.
 Ὅφου! γλυκὲ τραγουδιστὴ τῇ ὁμορφίᾳ τοῦ ΚΑΣΤΡΟΥ
 ἡσθυσ' ἢ λάμπ' ἢ δυνατὴ τοῦ ἐδικοῦ σου ἄστρου
 Ἦντα νὰ κάμω πλιά κκλό, κι' ἦντα νὰ καταστέσω
 ἐδὲ στὸ ξανγκιάργεμα, κουρμπάνι νὰ σοῦ στέσω.
 Ἐδὲ στὸ ξανγκιγερμὸ ἀπὸ ῥχετσι κοντὰ μου
 κόπικσε νὰ ξεκουραστῇς στὰ ΚΑΣΤΡΑ τὰ δικὰ μου.
 Πάνω στὰ Βενετσιάνικα, τὰ Κάστρα θὰ σὲ θάλω
 νᾶσε ψηλὰ γιὰ νὰ θωρῶ τὸ γιό μου τὸ μεγάλο.
 Νᾶσε ψηλὰ νὰ μὲ θωρεῖς, νᾶσε βιγλάτοράς μου
 νὰ σέχω πκραστάτη μου, πίκρας μου καὶ χαρᾶς μου.
 Θὰ θάλω στὸ κιδοῦρι σου ἄγαλμα νὰ σοῦ στέσουν
 τὰ πλιά μικρά τ' ἀδέρφια σου νὰ σὲ γλυκοπινέσουν.
 Ἄν καὶ δὲ θὲς πκινέματα, τέθιοια πολλὰ ἔχης πάρη
 πρῶτος σὺν ἦσουν στὸ σπαθί· ὡς καὶ στὸ καλαμάρι.
 Τὸν ΚΑΠΕΤΑΝ Μιχάλη σου, θὰ πέψω νὰ καλέσω
 νὰ μοῦ συντράμη καὶ αὐτὸς νὰ σὲ ποκκαττέσω.
 Νὰ πέψη τὸ δεντουζοντου νὰ πάη τὸ μαντάτο
 στοὶ Κάπετάνιους τοὶ παλιοὺς στὰ πάνω καὶ στὰ κάτω.

Καὶ μὲ τσοὶ νταηφάδες τως ὅλοι νὰ μαζωχτοῦνε
παλοὶ καὶ νέοι Κρητικοί! γιὰ νὰ σὲ ποδεχτοῦνε.
Καὶ τὸν Παπὰ τὸ Φῶτῃ σου, μὲ τσ' ἄξυπόλη-οὺς του
μὲ τσοὶ κατὰτρεμένους του καὶ ὅλους τσοὶ φτωχοὺς του.
Καὶ κεῖνο τὸνὲ κάλεσά, νὰ πάρῃ τὸ σταυρὸ ντου
καὶ νὰ κλουθᾷ κι' ὁ Μιχαλῆς ὡς καὶ τὸ Μανωλιόν του.
Νὰ κατεθοῦνε ἐπαέ, εἰς τὸ Νησί τῇ ΚΡΗΤΗΣ
χρηιάζεται τσοὶ νὰ φανοῦν, ὁ γέρο Ψηλορείτης.
Καὶ ὁ φτωχούλης τοῦ Θεοῦ, κι' ὁ Καπετὰν Ζορμπᾶς σου
κι' οἱ γι' ἄλλοι ποῦ ζωντάνεψες στὰ διηγῆματά σου.
Ὅλους ἐπὰ τσοὶ κάλεσα κιανένας δὲ θὰ λείψῃ
θὰ νερθοῦν νὰ σοῦ δίξουνε τὴν ἐδικήν τως θλίψῃ.
Θὰ ν' ἔρθουν ὅλοι τοῦτοινὰ στὴν ἀεροκαθίστρα
μὰ καὶ οἱ νέοι Κρητικοί, κι' αὐτοὶ θὰ ν' εἶναι δίπλα.
Τ' ἀεροπλάνο σὰ φανῇ, τὴν ΚΡΗΤΗΝ κι' ἀντικρύσῃ
ὅσοι τὸν δῆτε βλέπεστε κιανεῖς νὰ μὴ δακρύσῃ.
Δὲ θέλω δάκρυα νὰ δῇ καὶ νὰ σᾶς δῇ κλαυμένους
τὰ δάκρυα, δὲν ταιριάζουνε, ποτὲ σ' τσοὶ δοξασμένους.
Ἀνοίξέτ' ὅλοι τσοὶ καρδιές, καὶ κλείστε τὴν εἰκόνα
τούτῃ ποῦ θ' ἀντικρύσετε στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα.
Καὶ νὰ θυμάστε πάντα σὰς ἐτούτῃ τὴν ἡμέρα
στὶς τέσσερις ἐνδέκατου πῶς ἦτανε Δευτέρα
Τοῦ χρόνου πενηνταεφτά, ποῦρχετ' ἀφτὸς μαζί μας
νεκρός, μὰ ὀλοζώντανος θὰ μείνῃ στὴν ψυχὴ μας.
Ἄμε Νομάρχῃ μου ἐσύ, πῆγαινε Δήμαρχέ μου
τσ' ἀστυνομίας, τοῦ Στρατοῦ, ἐσεῖς Διοικητές μου
Γραμματισμένοι, καὶ σοφοί, προύχοντες καὶ δασκάλοι
ἀμέτε σ' εἰς οἱ Καστρινοί, ὅλοι μικροὶ μεγάλοι.
Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς σὲ καρτερῶ, μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες
πασιχάρο, ὡς πάντα μου σὰν εἶν' στιγμὲς μεγάλες.

Στὸ σπίτι τ' ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ, ἀμέτε νὰ σταθῇτε.
 στὴ μέση νὰ τὸν βάλετε καὶ νὰ παραταχθῇτε.
 Γιατὶ τανε πρωτάγιος μέσα εἰς τὴν καρδιά ν'ου
 περίσσα τὸν ἐσέβουνταν ὡς γράφει στὰ χαρτιά ντου
 Κι' ἀφηστε νὰ ξεκουραστῇ ἴσαμε ταχυτέρου
 καὶ γὼ θὰ πέψω τοσὶ παλιὺς παπάδες νὰ τοῦ φέρου.
 Δὰ πέψω νᾶρθη ὁ Γαβριήλ. νᾶρθη κι' ὁ Ξωπατέρας
 νὰ δώσουν πιστημότητα ἐτούτης τῇ μέρας.
 Νὰ τὸν ξεπροδοῖσουνε στὸ χλοερὸ λειβάδι
 ἐκεῖ ποὺ πάνε οἱ καλοί, σὰ φτάσουνε στὸν Ἄδη.
 Κι' ἄς συνοδεύ' ἡ σκέψη σας, πάντα τὸ σκῆνωμά ντου
 παρακαλώντας νὰ σωθοῦν ὅλα τὰ κρίματά ντου.
 Καί, μὴ θρηνεῖ δὰ μπλιὸ κιανεῖς, πῶς μᾶς τὸν πῆρ' ὁ Χάρος
 θᾶχωμε τὰ βιβλία ντου παρηγοριὰ καὶ θάρρος.
 Τοῦτος καλὰ τὸ δούλεψε τὸ μεροκάματο ντου
 καὶ πάη νὰ δώσ' ἀναφορὰ ἐδὰ εἰς τὸ Θεόν του

Κάστρο σοὶ 4|11|1957

ΣΤΕΡΓΙΟΓΙΑΝΝΗΣ

